

Николай Лилиев

Тежат ми венчалните
думи...

ТЕЖАТ МИ венчалните думи,
венчалният пръстен тежи,
из пусти, помръкнали друми
звучат ми вековни лъжи:

– Бъди му послушна робиня
и жертва безволна бъди,
над твоята земна пустиня
ще блеснат алмазни звезди!

– Бъди му ти вярна невеста
за много слънца и луни,
пред твоята орис злочеста
глава непреклонна склони!

– Бъди му ти отдих и радост
в неволи и черни беди,
със своята грейнала младост
към светли страни го води!

Напусто, слова, ме зове:
измамният час наближи,
напусто са жалби, навети,
венчалният пръстен тежи.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7759>]